

αδιόρθωτος

αδιόρθωτος, -η, -ο, επίθ. [*<αρχ. αδιόρθωτος <α- στερητ. + διορθώ>*], αδιόρθωτος· που δε σωφρονίστηκε, που δεν επιδέχεται σωφρονισμό, που είναι αμετανόητος: «το πιοτό του έχει καταστρέψει κι όμως αυτός εκεί, αδιόρθωτος». Επίρρ. **αδιόρθωτα**·

- *πάει να διορθώσει τα αδιόρθωτα*, επιδιώκει να καλυτερέψει μια δουλειά ή μια υπόθεση, που όμως, δεν επιδέχεται καλυτέρευση: «τώρα που έφτασε στο χείλος του γκρεμού, πάει να διορθώσει τ' αδιόρθωτα, αλλά δε γίνεται τίποτα»·

- *χάλια αδιόρθωτα*, βλ. λ. [χάλι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας